

Arrest

nr. 214 668 van 2 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Ali ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ali ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Jeroen TASSENOY, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. De betekening hiervan geschiedde op 18 december 2018. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: x

Voornaam: x

Geboortedatum: 15.07.1980

Geboorteplaats: Antwerpen

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 30.05.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 12.02.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 12 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 22.08.2018 door de Politierechtbank van Vilvoorde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 16.10.2018 door de Politierechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar zonder onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de vragenlijst/hoorplicht getekend op 17.08.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt dat de familie van betrokkene in België verblijft evenals zijn minderjarige dochter. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn familie. Wat zijn dochter betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen gezin vormt met zijn dochter en haar moeder en dat zij niet op bezoek komen in de gevangenis. Er is dus geen sprake van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Niets belet trouwens dat zijn dochter, vergezeld door haar familie aan vaders zijde, hem bezoekt in zijn land van oorsprong of dat er contacten zouden worden onderhouden via de diverse sociale media, telefoon, internet, etc.... De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 30.05.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 12.02.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 12 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 22.08.2018 door de Politierechtbank van Vilvoorde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 16.10.2018 door de Politierechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar zonder onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico op onderduiken. Inderdaad, betrokkene werd op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van zijn dossier werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Tussen 01.10.2015 en 28.05.2018 heeft betrokkene verklaart in Hongarije te hebben geleefd.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Betrokkene legt zich niet neer bij deze beslissing. Hij heeft op 20.09.2018 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet opschortend. Het risico dat betrokkene in de illegaliteit verdwijnt in afwachting van een beslissing van de Raad en zeker indien zijn verzoek niet ingewilligd wordt is dus reëel.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, feit waarvoor hij op 30.05.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 12.02.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 12 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 22.08.2018 door de Politierechtbank van Vilvoorde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek, feiten waarvoor hij op 16.10.2018 door de Politierechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar zonder onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken. Inderdaad, betrokkene werd op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van zijn dossier werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Tussen 01.10.2015 en 28.05.2018 heeft betrokkene verklaart in Hongarije te hebben geleefd.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Betrokkene legt zich niet neer bij deze beslissing. Hij heeft op 20.09.2018 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet opschortend. Het risico dat betrokkene in de illegaliteit verdwijnt in afwachting van een beslissing van de Raad en zeker indien zijn verzoek niet ingewilligd wordt is dus reëel.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de vragenlijst/hoorplicht getekend op 17.08.2018 maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden,

de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is dus niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken. Inderdaad, betrokkene werd op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van zijn dossier werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn verzoek om opnieuwingeschreven te worden. Tussen 01.10.2015 en 28.05.2018 heeft betrokkene verklaart in Hongarije te hebben geleefd.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Betrokkene legt zich niet neer bij deze beslissing. Hij heeft op 20.09.2018 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet opschortend. Het risico dat betrokkene in de illegaliteit verdwijnt in afwachting van een beslissing van de Raad en zeker indien zijn verzoek niet ingewilligd wordt is dus reëel.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A. Publie, attaché, de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum, om betrokkene vanaf 21.12.2018 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (3)
Brussel, 17.12.2018”

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 18 december 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Omwille van de vasthouding met het oog op haar verwijdering is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. Verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

“Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 17.12.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort noch een geldig verblijfsrecht heeft en een gevaar zou zijn voor de openbare orde en nationale veiligheid. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster meent dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en verwijst hierbij naar de voorgaande veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met zijn minderjarige dochter met wie hij wekelijks contact heeft alsmede met het feit dat zijn familiale belangen in België situeren.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft niet voldoende onderzoek gevoerd naar zijn gezinssituatie. Alleszins heeft verzoeker medegedeeld dat hij een kind heeft.

Verzoeker heeft zijn dochter om de 2 weken een weekend, van zaterdag 10h tot zondag 17h.

Hij betaalt voor Dilara maandelijks een onderhoudsgeld van 125 euro betalen. Wat de buitengewone kosten betreft zal hij instaan voor de helft ervan.

De omgangregeling en de betaling van de onderhoudsgelden zijn tot op heden steeds minnelijk geweest.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Verweerster voert maar een schaarse motivering omtrent de familiale toestand van verzoeker en met de gezinscel die hij vormt met zijn dochter.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker, na het uitzitten van een gevangenisstraf wegens verkeersovertradingen, terug aangehouden en meegenomen om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afleveren zonder uitvoeringstermijn.

Hierdoor kan hij gedwongen het land worden uitgezet.

Het was de eerste keer dat verzoeker door de overheidsdiensten werd aangehouden.

Normalerwijze zou aan verzoeker een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoeker geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat voor onderduiken en een gevaar is voor de openbare orde.

De middelen van verzoeker tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak kan enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat hij een gevaar is voor de openbare en nergens vermeld wordt dat hij een gevaar is voor de nationale veiligheid.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig waardoor het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd niet langer staande kan blijven en bijgevolg vernietigd dient te worden.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In de beslissing tot verwijdering wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd zodat inreisverbod niet langer staande kan blijven.

Daarnaast meent verweerster dat er een risico is op onderduiken.

Verzoeker werd niet voor zware criminele feiten veroordeeld, maar voor verkeersinbreuken. Het is ook trouwens algemeen geweten dat de Politierichter van Dendermonde, zijnde de heer DHONDT, niet terugdeinst om ingeval van verkeersinbreuken onmiddellijk zware gevangenisstraffen op te leggen.

Verzoeker verwijst nogmaals naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

Verweerster meent dat concludant meer dan één jaar uit België is geweest. Zijn verzoek om terug ingeschreven te worden in het bevolkingsregister werd geweigerd waardoor verzoeker hiertegen beroep heeft aangetekend op 20.09.2018.

Verweerster meent dan ook dat concludant in de illegaliteit zal verdwijnen.

Verweerster verliest hier evenwel uit het oog dat verzoeker op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet een gezinshereniging van aanvragen in functie van zijn vader X.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft heel zijn familie in België en heeft tevens een minderjarig kind.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoeker.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker woont samen met zijn vader, moeder en broer.

Daarnaast vormt hij een feitelijke gezinscel met zijn minderjarige dochter.

De ex-partner van verzoeker, met wie hij sinds 2007 een relatie heeft gehad en van 2009 tot 2014 officieel heeft samengewoond, dient alleen in te staan voor de minderjarige dochter indien hij wordt gerepatriëerd.

Zij staat evenmin toe dat verzoeker haar dochter in Turkije opvangt.

Verzoeker heeft zijn dochter om de 2 weken een weekend, van zaterdag 10h tot zondag 17h.

Hij betaalt voor Dilara maandelijks een onderhoudsgeld van 125 euro betalen. Wat de buitengewone kosten betreft zal hij instaan voor de helft ervan.

De omgangregeling en de betaling van de onderhoudsgelden zijn tot op heden steeds minnelijk geweest.

Het gaat niet op om te stellen dat het volstaat dat verzoeker om de zoveel tijd contact heeft met zijn minderjarige dochter in Turkije.

Verzoeker heeft allerminst een band met Turkije. Heel zijn familie woont in België en hij is zelf in België geboren en heeft hier heel zijn leven gewoond.

Dit zijn argumenten waarmee verweester allerminst rekening mee heeft gehouden.

Verweester heeft niet voldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verweester heeft door haar houding geen accurate toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Bovendien woont verzoeker sedert zijn heel leven in België en is altijd in België naar school gegaan.

Al zijn sociale belangen zijn dan ook in België gesitueerd. Hij heeft geen enkele band met Turkije.

Dat de integratie van verzoeker evident een duurzame sociale binding heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld heeft.

Er is sprake van een sociale verankering van verzoeker waar verweester allerminst rekening mee heeft gehouden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker is in België geboren, zijn familie woont in België, zijn minderjarige dochter woont in België bijgevolg heel zijn familieleven is gevestigd in België.

Verweester heeft niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve

verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]."

Verweerster schuilt zich achter het gegeven dat verzoeker meerderjarig is en in het verleden veroordelingen heeft opgelopen. Een jongeman die heel zijn leven in België heeft gewoond en hier zijn leven heeft opgebouwd dient thans vast te stellen dat hij ieder ogenblik kan gerepatriëerd worden naar Turkije waar hij niemand heeft noch enige band heeft met het land wat zijn land van afkomst moet zijn. Dit argument is weinig ernstig.

Een familieband onderhouden en de mate van belang van deze familieband kent geen leeftijd.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.3.4. De Raad stelt vast dat aan de verzoekende partij het bestreden bevel met gedwongen tenuitvoerlegging wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten – zij is immers niet in bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum – alsook omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de

ationale veiligheid te kunnen schaden – waarbij de verwerende partij de diverse veroordelingen opsomt die verzoekende partij heeft opgelopen doorheen de jaren en uit de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van de feiten afleidt dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden. De verwerende partij verwijst naar de relevante wetsbepalingen, zijnde artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name enerzijds omdat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde, waarbij gewezen wordt op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet en anderzijds omdat er een risico op onderduiken bestaat waarbij verwezen wordt naar de feiten die tot dit besluit leidden.

3.3.4.1. Verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar minderjarige dochter waarmee zij wekelijks contact heeft alsmede met het feit dat haar familiale belangen zich in België situeren. Er werd onvoldoende onderzoek gedaan naar haar gezinssituatie. Zij heeft een omgangsregeling en betaalt ook onderhoudsgeld. Hierover wordt niks gemotiveerd. Zij meent voorts dat er geen poging ondernomen werd om rekening te houden met haar sociaal leven terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek vereist. Zij wijst erop dat zij samenwoont met haar ouders en broer en dat zij een feitelijke gezinzel vormt met haar minderjarige dochter. Indien zij wordt gerepatriëerd zal haar ex-partner alleen moeten instaan voor de minderjarige dochter. De ex-partner staat ook niet toe dat verzoekende partij haar dochter in Turkije opvangt. Verzoekende partij verwijst naar de omgangsregeling en het betalen van onderhoudsgeld. Het gaat niet op om te stellen dat zij om de zoveel tijd contact heeft met haar dochter in Turkije. Verzoekende partij stelt ook geen band te hebben met Turkije. De ganse familie woont in België en zelf is ze ook hier geboren en heeft ze hier heel haar leven gewoond en is ze hier naar school gegaan. Al haar sociale belangen situeren zich in België. Hiermee werd geen rekening gehouden. Er is een schending van artikel 8 EVRM alsook is er geen *“fair balance”*.

3.3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar haar gezinsleven met haar familie (ouders en broer) en haar minderjarige dochter.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij familie en een minderjarig kind heeft in België.

Zo wordt overwogen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de familie van betrokkene in België verblijft evenals zijn minderjarige dochter. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn familie. Wat zijn dochter betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen gezin vormt met zijn dochter en haar moeder en dat zij niet op bezoek komen in de gevangenis. Er is dus geen sprake van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Niets belet trouwens dat zijn dochter, vergezeld door haar familie aan vaders zijde, hem bezoekt in zijn land van oorsprong of dat er contacten zouden worden onderhouden via de diverse sociale media, telefoon, internet, etc... De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

3.3.4.2.1. Wat betreft de familie in België oordeelt de verwerende partij dat niet blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekende partij en haar familie.

De Raad wijst er inderdaad op dat, voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar ouders en andere meerderjarige verwanten, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar ouders en broer en dat gans haar familie in België verblijft. Met een loutere verwijzing naar de samenwoonst en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Het betoog dat zij in aanmerking komt voor gezinshereniging met haar vader is voorts een subjectieve veronderstelling en volledig hypothetisch. De Raad wijst er daarbij op dat gezinshereniging als meerderjarige descendent ook aan voorwaarden onderhevig is en verzoekende partij er aldus niet zonder meer van uit kan gaan dat zij – louter omdat zij afstamt van een Belgische vader – recht op gezinshereniging heeft.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

3.3.4.2.2. Wat betreft het minderjarige kind van de verzoekende partij oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij geen gezin vormt met de moeder en het kind en dat deze niet op bezoek komen in de gevangenis zodat er geen sprake is van een gezin dat uit elkaar wordt getrokken. Verder wijst de verwerende partij erop dat de dochter eventueel met begeleiding verzoekende partij bezoekt in Turkije of contacten onderhoudt via diverse moderne communicatiemiddelen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij hoegenaamd niet betwist dat zij niet samenwoont met haar dochter en dat zij hiervan ook geen bezoek kreeg in de gevangenis. Thans legt zij wel een verklaring voor van de moeder van haar kind – opgemaakt na het treffen van de bestreden beslissing op 28 december 2018 – waarin gesteld wordt dat zij zich thans (dus vanaf 28 december 2018) akkoord verklaart dat verzoekende partij het kind om de twee weken een weekend mag opvangen en dat de verzoekende partij een onderhoudsgeld van 125 euro zal betalen alsook dat zij zal instaan voor de helft van de buitengewone kosten. Verder wordt gesteld dat tot nog toe de omgangregeling en de betaling van de onderhoudsgelden minnelijk gebeurden.

Uit deze verklaring blijkt aldus dat voor het treffen van de bestreden beslissing er sprake zou zijn geweest van een omgangregeling die minnelijk geregeld werd. Details hierover worden evenwel niet gegeven. Er wordt nergens gesteld op welke manier deze omgangregeling plaatsvond, wanneer, voor welke tijdsduur... Met andere woorden blijft het bij uiterst vage verklaringen die door geen enkel concreet stavingstuk onderbouwd worden. Bovendien blijkt ook uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekende partij verklaarde tussen 1 oktober 2015 en 28 mei 2018 in Hongarije te hebben geleefd. Uit niets blijkt dat verzoekende partij tijdens deze periode ook maar enig (intensief) contact had met haar kind.

Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat hiermee geenszins afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat verzoekende partij niet samenwoont met haar minderjarig kind en dat uit de feitelijke gegevens die thans voorliggen enkel kan opgemaakt worden dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder betreft. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band wordt aangetoond tussen verzoekende partij en haar kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het gegeven dat de moeder van het kind niet wil dat verzoekende partij met het kind naar het buitenland reist, doet geen afbreuk aan het feit dat zijzelf met het kind of indien het wat ouder is, het kind alleen, verzoekende partij bezoekt in het herkomstland.

De vaststelling dat verzoekende partij na het treffen van de bestreden beslissing alsnog met de moeder van het kind een concrete omgangsregeling uitwerkt, waarbij de indruk ontstaat dat één en ander eerder bewerkstelligt werd omwille van de bestreden verwijderingsmaatregel, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Verzoekende partij kan vanuit het herkomstland via moderne communicatiemiddelen in contact blijven met haar kind alsook kan dit kind eventueel met begeleiding verzoekende partij bezoeken. Verder ziet de Raad ook niet in waarom de verzoekende partij vanuit haar herkomstland niet zou kunnen voldoen aan haar financiële verplichtingen tegenover het kind.

De Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat het hoger belang van haar kind door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op dat vlak *prima facie* evenmin aannemelijk gemaakt.

3.3.4.2.3. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk een evenwichtige beoordeling doorgevoerd wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij met haar kind. Verder diende de verzoekende partij dergelijke beoordeling niet door te voeren wat betreft de andere familieleden op het grondgebied nu de relatie hiermee niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt gelet op het ontbreken van enige vorm van afhankelijkheid.

3.3.4.2.4. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij gans haar leven in België heeft gewoond en hier dan ook een sociaal leven heeft opgebouwd waarmee geen rekening werd gehouden. Zij stelt geen enkele band te hebben met het herkomstland.

3.3.4.2.5. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat zij: *“(..) op 11.05.2017 afgevoerd (werd) uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van zijn dossier werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Tussen 01.10.2015 en 28.05.2018 heeft betrokkene verklaart in Hongarije te hebben geleefd.*

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Betrokkene legt zich niet neer bij deze beslissing. Hij heeft op 20.09.2018 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet opschortend.”

De Raad wijst erop dat uit nazicht van het administratief dossier inderdaad blijkt dat het bestuur op 28 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de herinschrijving in het bevolkingsregister heeft genomen, ter kennis gebracht op 29 augustus 2018. Uit deze beslissing blijkt het volgende:

“Betrokkene werd op 11.05.2017 afgevoerd uit het bevolkingsregister ingevolge melding van zijn vertrek naar het buitenland. Op 28.05.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Tussen beide data 01.10.2015 en 28.05.2018 ligt een periode van meer dan één jaar (betrokkene verklaard in Hongarije te hebben verbleven van 01.10.2015 tot datum aanvraag herinschrijving).

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen.”

Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing enkel een annulatieberoep aangetekend en de Raad wijst erop, zoals de verwerende partij ook stelt in haar beslissing, dat dit beroep niet opschortend werkt. Op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”* wordt deze beslissing vermoed wettig te zijn tot zolang de Raad er niet anders over beslist heeft.

Waar verzoekende partij verder in haar verzoekschrift nog betoogt dat een terugkeer naar het herkomstland de procesvoering zal bemoeilijken en haar mogelijks belang bij de procedure ontzegd zal worden, wijst de Raad erop dat de zaak met betrekking tot de weigering van herinschrijving reeds gepleit werd voor de Raad op 13 december 2018 zodat het betoog van verzoekende partij niet dienstig is.

De Raad wijst er verder op dat artikel 39, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat een vreemdeling die van plan is om langer dan een jaar het Rijk te verlaten het gemeentebestuur op de hoogte moet stellen van het feit dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Verzoekende partij heeft dit op het eerste gezicht nagelaten te doen. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen - en dus zijn privéleven - in België behoudt. Verzoekende partij betoogt wel dat zij haar hoofdbelangen in België heeft behouden, maar zij gaat er volledig aan voorbij dat zij gedurende twee jaar en zeven maanden het Belgische grondgebied heeft verlaten. Thans simpelweg voorhouden dat zij nog steeds een beschermenswaardig privéleven heeft in België, ondanks deze lange afwezigheid, is geenszins afdoende om dergelijk privéleven aan te tonen. Het verwijzen naar een vorig langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, daarbij volledig haar langdurige afwezigheid van het Belgische grondgebied negerend, volstaat in casu niet. Het betoog van verzoekende partij lijkt er immers op neer te komen dat zonder meer moet worden aangenomen dat, gelet op haar vroeger legaal verblijf in België, zij hier ook een privéleven heeft. Evenwel bestaat het privéleven uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Om deze optelsom te kunnen maken, zijn vanzelfsprekend concrete gegevens nodig. Gelet op de concrete omstandigheden van deze zaak is de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, in casu niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat zij sinds haar terugkeer naar België opnieuw een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Verzoekende partij toont daarenboven ook niet aan dat zij geen privéleven kan opbouwen in Turkije. Het argument dat zij hiermee geen band heeft is te dezen niet afdoende daar zij er in geslaagd is gedurende jaren in een ander land, zijnde Hongarije, te leven, land waarvan ook niet blijkt dat zij daarmee een band had. Het kan aldus aangenomen worden dat verzoekende partij die de Turkse nationaliteit heeft en die bovendien blijkens het administratief dossier ook Turks spreekt zich dan ook gemakkelijk kan aanpassen in haar land van herkomst, nu zij geen aanpassingsproblemen leek te hebben in een land waar zij totaal geen band mee had.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* ook op dat vlak thans niet aangetoond.

Nu verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 EVRM, maakt zij evenmin een schending van artikel 13 EVRM aannemelijk. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel immers niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist.

3.3.4.3. Het tevens geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing en de bespreking hoger heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij een minderjarig kind en familie heeft in België. Verder blijkt ook niet dat er sprake is van gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.4.4. Verzoekende partij is het voorts oneens met de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven.

3.3.4.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich ondermeer ent op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven.

Artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij ervoor kan opteren geen termijn om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling toe te kennen wanneer deze vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij heeft uitvoerig toegelicht waarom zij de verzoekende partij beschouwt als een gevaar voor de openbare orde. Zo wijst zij erop dat verzoekende partij doorheen de jaren verschillende veroordelingen heeft opgelopen, waarvan de meest recente veroordeling dateert van 16 oktober 2018. Tevens heeft de verwerende partij vermeld voor welke feiten verzoekende partij veroordeeld werd alsook de strafmaat. Zij besluit dat: *“Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhaaldelijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Het betoog van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat zij een gevaar is voor de openbare orde terwijl zij volgens de wettelijke bepaling tevens een gevaar moet zijn voor de nationale veiligheid is geenszins dienstig. Immers, zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt in de nota met opmerkingen, citeert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de oude bepaling van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet terwijl deze bepaling reeds sinds 24 februari 2017 gewijzigd is bij Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De thans dienstige bepaling van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet luidt: “§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(..)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,

of;

(..)” (eigen markering).

Daargelaten de vraag aldus of onder de voormalige regelgeving vereist was om cumulatief een gevaar voor de openbare orde én de nationale veiligheid aan te tonen, staat vast dat conform de gewijzigde tekst van art. 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, het volstaat dat de verwerende partij een gevaar voor de openbare orde vaststelde.

Waar verzoekende partij voorts nog stelt dat zij niet voor zware criminele feiten werd veroordeeld maar voor verkeersinbreuken en dat de politierechter van Dendermonde niet terugdeinst om onmiddellijk zware straffen op te leggen, gaat zij volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarbij gewezen wordt op het feit dat verzoekende partij reeds verschillende keren is veroordeeld geweest voor uiteenlopende feiten (oplichting, inbreuken op de drugswetgeving, snelheidsovertredingen en sturen zonder onderzoek, sturen tijdens verval en sturen zonder onderzoek), zodat het niet enkel gaat om een eenmalige veroordeling voor verkeersinbreuken, en dat, naast de ernst en de maatschappelijke impact zij ook gelet op het herhaalde karakter van de feiten geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekende partij doet hier met haar kritiek hoegenaamd geen afbreuk aan.

Gelet op voorgaande vaststelling doet de verzoekende partij met haar kritiek op het eerste gezicht geen afbreuk aan het motief dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en haar op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet dan ook geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Dit motief is *an sich* afdoende om de bestreden beslissing met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. De kritiek van verzoekende partij aangaande het motief inzake het risico op onderduiken is aldus gericht tegen een overtollig motief zodat dit geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.3.5. Het middel is prima facie niet ernstig.

3.3.6. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER